

Reformace

Říjen 2020

Ročník 8, číslo 73

VSTAŇ, VEZMI SVÉ LOŽE A CHOĎ!

Ubohá duše! Nezapomínej na přítomného Spasitele, který tě vybízí, abys pohlédla k němu a došla spásy. Už tě mohl uzdravit, ale ty stále čekáš, až přijde anděl a stane se zázrak. Nejjistější cestou ke každému požehnání je důvěřovat mu, protože on je hoden veškeré naší důvěry. Ale svou nevěrou dáváš přednost studenému dláždění u rybníka Bethesda před hřejivým lůnem jeho lásky. Ó, kéž by Pán obrátil své oči k zástupům, které jsou dnes v tomto stavu. Kéž by jim odpustil jejich úšklebky nad jeho božskou mocí a povolal je svým lahodným a neodmítnutelným hlasem, aby vstali ze svých lůžek zoufalství a v síle víry vzali svá lůžka a chodili (J 5,8).

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Svědomitost v modlitbě: Tajemství svatosti	3
Kristovo pozvání	7
Zachraňující milost vychovává (Tt 2,12)	16
Víra, která vítězí a obrací (Žd 11,30-31; Joz 2,8-14; 6,2-5.22-25)	20
Zlomen Bohem (Gn 32,1-33)	31
Klamavost hříchu.....	43

SVĚDOMITOST V MODLITBĚ: TAJEMSTVÍ SVATOSTI

John Charles Ryle

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

OBROVSKÝ ROZDÍL

Ptám se, jestli se modlíš, protože svědomitost v modlitbě je tajemstvím výjimečné svatosti. Mezi opravdovými křesťany existuje beze sporu obrovský rozdíl. Mezi tím nejpřednějším a nejposlednějším v Boží armádě je ohromná mezera.

Všichni bojují stejný dobrý boj, ale někteří bojují mnohem udatněji než jiní. Všichni konají Pánovo dílo, ale někteří mnohem víc než jiní. Všichni jsou světlem v Pánu, ale někteří září jasněji než ostatní. Všichni běží stejný závod, ale někteří jsou mnohem rychlejší než ostatní. Všichni milují stejného Pána a Spasitele, ale někteří ho milují mnohem víc. Ptám se každého opravdového křesťana, zda to tak není. Copak to není pravda?

Někteří z Božího lidu působí, jako kdyby od chvíle svého obrácení nebyli schopni žádného pokroku. Znovuzrodili se, ale po celý život zůstávají malými dětmi. Slýcháváš od nich stále stejnou starou zkušenost. Rozpoznáváš v nich stejný nedostatek duchovního zápalu, stejný nedostatek zájmu o cokoliv, co přesahuje jejich vlastní malý kruh, který jsi pozoroval již před deseti lety. Jsou poutníky, skutečně ano, ale poutníky po způsobu starých Gibeóňanů. Jejich chléb je vždy vyschlý a rozdrobený, jejich boty vždy staré a jejich oblečení vždy odřené a roztrhané. To říkám s bolem a zármutkem. Ptám se však každého skutečného křesťana: Copak to není pravda?

Jiní z Božího lidu, zdá se, dělají stále pokroky. Rostou jako tráva po dešti, rozrůstají se jako Izrael v Egyptě, jsou vytrvalí jako Gedeon, a i když někdy umdlévají, přesto nepřestávají usilovat. Neustále vrší milost k milosti, víru

k víře a sílu k síle. Pokaždé, když je potkáš, jejich srdce se zdá být větší a jejich duchovní postava vyšší a silnější. Každým rokem působí dojemem, že toho ze své víry zase více chápou, mají větší poznání, větší víru a hlubší vnímavost. Nejenže mají dobré skutky, které dosvědčují skutečnost jejich víry, ale jsou v nich také horliví. Nejenže činí dobré, ale jsou v činění dobrého neúnavní. Usilují o veliké věci a konají veliké věci. Když selžou, zkusí to znovu, a když upadnou, znovu se rychle postaví na nohy. A po celou tu dobu se pokládají za ubohé neužitečné služebníky a domnívají se, že nedělají vůbec nic. Tito lidé způsobují, že všichni hledí na náboženství jako na milé a krásné. Daří se jim získávat chválu dokonce i od neobrácených a u sobeckých lidí ze světa mají výbornou pověst. Člověku dělá dobře je vidět, být s nimi a naslouchat jim. Když se s nimi setkáš, nebylo by ti zatěžko uvěřit, že se stejně jako Mojžíš právě vrátili z Boží přítomnosti. Když se s nimi loučíš, cítíš, že tě jejich společnost zahřála u srdce, jako kdyby tvoje duše byla v blízkosti ohně. Vím, že takových lidí je málo. Ptám se: Je jich snad mnoho?

DŮVOD TOHOTO ROZDÍLU

Jak můžeme vysvětlit rozdíl, který jsem právě popsal? Z jakého důvodu jsou někteří věřící zářivější a svatější než ostatní? Věřím, že tento rozdíl u devatenácti lidí z dvaceti pramení z odlišného přístupu k modlitbě v soukromí. Věřím, že ti, kdo nejsou proslulí svou svatostí, se málo modlí, a ti, jejichž svatost je výjimečná, se modlí hodně.

Odvažuji se tvrdit, že tento názor některé čtenáře vyleká. Pochybuji jen velmi málo o tom, že mnozí hledí na vynikající svatost jako na zvláštní dar, o nějž může usilovat jen málokdo. Obdivují ho jen z dálky v knihách. Pokládají ho za nádherný, když ve své blízkosti vidí jeho příklad, avšak jelikož se domnívají, že je dosažitelný jen pro několik málo jedinců, představa, že důvod by mohl být v jejich rozdílném přístupu k modlitbě, jim, jak se zdá, nikdy nevešla na mysl. Zkrátka, považují ho za monopol udílený pouze několika oblíbeným jednotlivcům, ale jistě ne všem.

Věřím, že to je ten nejnebezpečnější omyl. Věřím, že duchovní stejně jako přirozená skvělost závisí ve velké míře na věrném používání prostředků, které jsou k dispozici všem. Samozřejmě, že netvrdím, že máme právo očekávat zázračné udělení intelektuálních darů, ale na tomto trvám, že když se člověk jednou obrátí k Bohu, jeho pokrok ve svatosti bude velmi záviset na jeho vlastním svědomitém používání Bohem určených prostředků. A nepochybuji o tom, že základním prostředkem, skrze nějž se většina věřících stala velikou v Kristově církvi, je svědomitý přístup k modlitbě v soukromí.

MODLITBA JE MOCNÁ

Prostuduj životy těch nejskvělejších Božích služebníků v Bibli i mimo ni. Pohleď, co je napsáno o Mojžíšovi a Davidovi, Danielovi a Pavlovi. Všimni si, co je zaznamenáno o Lutherovi, Bradfordovi a reformátorech. Vyhledej všechno o soukromých ztišeních Whitefielda, Cecila, Venna, Bickerstetha a M'Cheynea. Vyjmenuj mi jediného z celého tohoto početného společenství svatých a mučedníků, na němž nebylo nanejvýš markantní, že byl mužem modlitby. Spolehněte se na ni, modlitba je mocná.

Modlitba zajišťuje nové a pokračující vylévání Ducha. Jen On začíná dílo milosti v srdci člověka. Jen On může tuto záležitost posunout dopředu a způsobit, aby přinesla užitek. Avšak dobrotivý Duch miluje, když ho snažně prosíme. A ti, kdo žádají nejvíce, získávají nejvíce jeho vlivu.

Modlitba je tím nejjistějším lékem. Proti ďáblu a přetrvávajícím hříchům. Hřích nebude nikdy neporazitelný, když se proti němu ze srdce modlíš. Ďábel nad námi nebude nikdy dlouho panovat, když prosíme Pána, aby ho vyhnal. My však musíme před svým nebeským Lékařem predestírat celou svou duši, má-li nám každodenně udělovat úlevu.

Přeložila Julie Petrecká.

Předchozí kapitoly z knihy „Povolání k modlitbě“

1. [Modlitba je nezbytná ke spáse člověka](#)

2. Zvyk modlit se je znakem opravdového křesťana
3. Modlitba – nejzanedbávanější povinnost
4. Modlitba je zdrojem velikého povzbuzení

KRISTOVO ODPOČINUTÍ

Arthur W. Pink

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)*

Ve svém kázání na tato slova John Newton zdůraznil:

„Účinek evangelia lze přirovnat k útočištným městům v Izraeli. Bylo obecně ctí a výsadou, že měli takové Bohem ustanovené svatyně, ale skutečnou jejich hodnotu poznalo a pocítilo jen několik málo jedinců. Jen ti, kdo se ocitli v situaci, kvůli které byla tato města k dispozici, je dokázali řádně ocenit. Stejně je to s Kristovým evangeliem – je nejvyšší výsadou a ctí, kterou se národ, který ho vyznává, může chlubit, ale opravdově mu rozumí a oceňují jej pouze ty znavené a obtížené duše, které pocítily bídu své přirozenosti, jsou znaveny otročením hříchu a pochopily, že je porušený zákon pronásleduje jako krevní mstitel za starých dob. Jen toto pomyšlení je drží před upadnutím do naprostého zoufalství, totiž že Bůh milostivě poskytl lék skrze evangelium a že je Kristus vybízí: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“

Kdyby probuzené, usvědčené a rozrušené duše přijaly za vlastní plnou útěchu toho požehnaného pozvání a uposlechly jeho podmínky, jejich nářky by skončily. Avšak přetrvávající neznalost, vliv nevíry a opozice ze strany satana jim brání. Někteří prohlásí: „Nemám na to, abych přišel ke Kristu. Moje srdce je tak zatvrzelé, moje svědomí tak necitlivé, že nepocítuji břímě svých hříchů tak, jak bych měl, a to ani potřebu spočinout v Kristu.“ Ostatní řeknou: „Bojím se, že nedostačuji. V Písmu vidím a z kazatelný slyším, že se ode mě očekává pokání a že víra je absolutně nezbytná, pokud mám být

spasen. Ale obávám se, že nevím, jestli je mé pokání upřímné a dostatečně hluboké a jestli je moje víra něčím víc, než vírou v historické události, než intelektuálním souhlasem se skutečnostmi v evangeliu.“

Od těch, kdo u něho hledali uzdravení, můžeme zjistit, co je myšleno pozváním, které Kristus nabízí těm, kteří usilovali o Boží přijetí a plnili jeho požadavky uvedené v Zákoně. Za prvé, byli přesvědčeni o jeho moci a ochotě a o své vlastní hluboké potřebě jeho pomoci. Tak je to se spasením. Hříšník musí být přesvědčen, že Kristus je ten, „který zachraňuje“, je připraven přijmout všechny, kdo jsou nemocní hříchem a chtějí být uzdraveni. Za druhé, zkusili jej. Nespokojili se se zprávami o jeho slávě, ale chtěli důkaz o jeho zázračné moci. A tak nestačí, pokud hříšník zvěst evangelia jen vezme na vědomí. Musí také Krista hledat a důvěřovat mu.

Ti, kdo hledali Krista coby lékaře duší, se k němu připojili a stali se jeho následovníky. Přijali ho jako svého Pána a Mistra, odmítli to, co bylo v rozporu s jeho vůlí (Lk 9,23.60), vyznávali poslušnost jeho pokynům a přijímali jeho napomínání. Někteří obdrželi konkrétnější pozvání, jako třeba Matouš, který seděl v celnici lhostejný ke Kristovým pobídkám až do chvíle, kdy mu řekl: „Následuj mne.“ (Mt 9,9) To slovo bylo doprovázeno mocí a získalo si jeho srdce, oddělilo ho od světských zisků v jediném okamžiku. Jiní k němu byli přitahováni jeho Duchem méně otevřeně, jako třeba Natanael (J 1,46) a plačící kajícnice (Lk 7,38). Královský služebník nepřišel za Pánem s žádným jiným úmyslem než získat život pro svého syna (J 4,53), ale získal daleko více, než očekával – uvěřil a s ním celý jeho dům.

Tyto věci byly zaznamenány pro naše povzbuzení. Pán Ježíš není na zemi ve viditelné podobě, ale slíbil, že bude přítomen se svým Slovem, svými služebníky a svým lidem až do konce. Znavení hříšníci nemusejí podnikat složitou cestu, aby našli Spasitele, neboť on je vždycky blízko (Sk 17,27) tam, kde je kázáno jeho evangelium. „Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: ‚Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe?‘ – aby Krista přivedl dolů – ‚ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?‘ – aby Krista vyvedl z říše mrtvých. Co však praví? ‚Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci‘;

je to slovo víry, které zvěstujeme.“ (Ř 19,6-8). Pokud nemůžeš přijít ke Kristu s měkkým srdcem a obtíženým svědomím, tak si k němu pojď *pro* ně.

„Je tíha tvého jha tím, co tě nutí prohlásit, že k němu nemůžeš? Pak popřemýšlej nad tím, že nejde o činnost, ale o spočinutí. Tvrdil by člověk: Jsem tak obtížen, že se nemohu od svého jha oddělit. Jsem tak unavený, že nemohu ani stát nebo si lehnout, ale musím se přinutit pokračovat? Velikost tvého břímě není zdaleka překážkou, ale právě tím důvodem, proč bys měl jít okamžitě ke Kristu, neboť jen on je schopen tě ho zbavit. Ale možná si myslíš, že nejsi hoden. Ptám se tě tedy, v jakém stavu bys šel? Pokud bys šel jako bezmocný nehodný hříšník bez vlastní spravedlnosti, beze vší naděje, kromě té, která vzchází z hodnoty, díla a Slova Kristova, pak přicházíš správně. Není jiné cesty, jak bys mohl být přijat. Občerstvil a posílil bys ses, smyl bys ze sebe své vlastní hříchy, osvobodil bys ses od svého břemene a pak bys přišel k němu, aby pro tebe udělal to samé? Kéž ti Pán pomůže uvidět bláhovost a nerozumnost tvé nevíry.“ (John Newton)

V Písmu neexistuje slib, že Bůh odmění lhostejné, váhavé, netečné hledače. Naopak prohlásil:

- *Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. (Jr 29,13)*

On určil čas pro každého, koho přijímá. Věděl, jak dlouho čekal ten chudák u rybníka (J 5,6), a když přišla jeho hodina, uzdravil ho. A tak usiluj o to, abys byl takto nalezen – tam, kde se káže jeho Slovo, a pečlivě ho zkoumej v soukromí svého pokoje. Hodně se modli. Mluv s jeho lidmi a je možné, že se k tobě připojí neočekávaně, jako ke dvěma učedníkům na cestě do Emauz.

„... a já vám dám odpočinout.“ Jaké prohlášení! Žádný pouhý člověk, nehledě na to, jak je zbožný a duchovní, by toto nemohl slíbit. Abraham, Mojžíš nebo David nemohli pobízet znavené a obtížené, aby k nim přišli, s ujištěním, že jim dají odpočinutí. Udělit odpočinutí duše jinému je mimo moc i toho nejvyššího stvoření. Dokonce ani svatí andělé nejsou schopní

udělovat odpočinutí jiným, neboť jejich vlastní odpočinutí závisí na Boží milosti. A tak tímto svým slibem Kristus prokázal svou jedinečnost. Ani Konfucius ani Buddha ani Mohamed nikdy nic takového nevyřkli. Nebyl to vůbec pouhý Člověk, kdo vyslovil tato slova: „„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ Byl to Boží syn. Učinil člověka, a proto ho může obnovit. Je Vládcem pokoje a jako takový je schopen dát odpočinutí.

Je-li Kristus tím jediným, kdo může udělit duši odpočinutí, pak mimo něho neexistuje pravé odpočinutí. Tvor ho nemůže poskytnout. Svět ho nemůže zprostředkovat. Nemůžeme ho vyrobit. Jedna z nejsmutnějších věcí na světě je vidět, jak se neobrácení marně snaží najít štěstí a uspokojení v materiálních věcech. Nakonec všichni zjistí, že jsou to rozpuhané cisterny, které neudrží vodu. Sledujte je, jak se obracejí na kněze nebo kazatele, jak se kají nebo postí, čtou a modlí, jen aby zjistili stejně jako marnotratný syn, když „začal mít nouzi“, že mu nikdo nic nedá (Lk 15), nebo se podívejte na chudou ženu, která „podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu.“ (Mk 5,26). Všichni neobrácení, vzdělaní i nevzdělaní, zjišťují, že „nepoznali cestu pokoje“ (Ř 3,17).

Máme být za co vděční, když si skrze zkušenosti uvědomíme, že nikdo kromě Krista nemůže prokázat bezmocným hříšníkům žádné dobro. To je pro člověka tvrdá lekce a my se ji učíme jen pomalu. I když to není na první pohled patrné, ďábelská pýcha našich srdcí z nás dělá soběstačné až do chvíle, kdy nás Boží milost pokoří. Je to součástí laskavého díla Ducha svatého, že nás zbavuje naší závislosti na stvoření, že pod námi podkopává všechny naše berličky a uschopňuje nás vidět, že Ježíš Kristus je naší jedinou nadějí.

- *V nikom jiném není spása; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,12)*

Přesně toho byla obrazem holubice vyslaná Noem.

- *Holubice však nenalezla místečka, kde by její noha mohla spočinout, a vrátila se k němu do archy, neboť vody dosud pokrývaly povrch celé země. Vztáhl tedy ruku, vzal ji a vnesl ji k sobě do archy. (Gn 8,9)*

Není bez významu, že jméno „Noe“ znamená „Odpočínutí“ (Gn 5,29), a jen tehdy, když byla holubice nucena vrátit se k němu, se jí dostalo odpočínutí. Tak je to i s hříšníkem.

Jaké je toto odpočínutí, které Kristus dává všem, kdo k němu přicházejí?

„Řecké slovo vyjadřuje něco více než jen odpočínutí nebo pouhé uvolnění po námaze. Zahrnuje také občerstvení. Osoba znavená dlouhým nošením těžkého jha nebude potřebovat jen jeho odstranění, ale také jídlo a občerstvení, aby byla obnovena jeho duševní i fyzická síla. Takové je odpočínutí evangelia. Nejenže ukončuje naše neplodné namáhání, ale nabízí také sladkou občerstvující srdečnost. Ve víře se nenachází jen pokoj, ale také radost.“ (John Newton)

To je duchovní spočinutí, uspokojující odpočinek, „odpočínutí pro duši“, jak v tomto textu prohlašuje Spasitel. Je to odpočínutí, které svět nemůže dát, ani odejmout. Při popisu podstaty tohoto odpočínutí můžeme rozlišovat mezi jeho současnými a budoucími podobami. Co se týče těch současných:

Za prvé, je to záchrana z toho marného a únavného hledání, které pohlcuje hříšníka předtím, než Duch otevře jeho oči, aby uviděl svou bláhovost, a pohne ho k tomu, aby hledal pravá bohatství. Je žalostné vidět ty, kdo jsou stvořeni pro věčnost, jak mrhají svou energií potulováním se od jednoho objektu k druhému a hledají to, co je neuspokojí, jen proto, aby je opakovaná zklamání usmrcovala. Tak je to se všemi, dokud nepřijdou ke Kristu, neboť on napsal o všech potěšeních tohoto světa:

- *Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. (J 4,13)*

Například Šalamoun, který měl všechno, po čem by srdce mohlo prahnout, a své touhy uspokojoval v plnosti, zjistil, že: „... hle, to vše je pomíjivost a honba za větrem.“ (Kaz 1,14). Z tohoto trápení ducha osvobodil Kristus svůj lid, neboť prohlásil:

- *Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky... (J 4,14)*

Za druhé, je to zmírnění a utišení obtíženého svědomí. Jen ten, kdo byl usvědčen Duchem svatým, oceňuje, co to znamená. Když člověk musí vykřiknout:

- *„Neboť ve mně vězí střely Všemocného, můj duch se napájí jejich jedem, seřadily se proti mně hrůzy Boží.“ (Jb 6,4,*

když kletba porušeného Božího zákona burácí v našich uších, když vnitřně vnímáme Boží hněv a hrůza budoucího soudu padá na naši duši, pak to způsobuje nepopsatelná muka mysli. Když Duch vypůsobí v srdci to pravé dílo, zvoláme:

- *„Neboť na mě dopadly tvé šípy, těžce na mě dopadla tvá ruka. Pro tvůj hrozný hněv už není na mém těle zdravé místo, pro můj hřích pokoje nemá jediná kost ve mně.“ (Ž 38,2-3)*

Když poprvé zříme nádhernou Boží lásku k nám a jak odporně jsme mu odplatili, dotkne se nás to. Když skrze víru přijdeme ke Kristu, pak se to všechno změní. Když ho vidíme, jak umírá na našem místě a že už pro nás není žádné odsouzení, nesnesitelné břímě padá z našeho svědomí a dostáváme pokoj, který převyšuje všechno porozumění.

Za třetí, je to odpočinutí od vlády a moci hříchu. A opět jen ti, kdo jsou předmětem jeho milosti, mohou mít účast na tom, co se tím myslí. Neznovuzrození se nezajímají o Boží slávu a je jim jedno, zda ho jejich jednání těší. Nemají ponětí o hříšnosti hříchu a neví, jak zcela nad nimi hřích panuje. Jen tehdy, když Boží Duch osvítl jejich mysl a usvědčí jejich svědomí, uzří strašlivost svého stavu, a jen tehdy, když se pokoušejí obnovit své cesty, jsou si vědomi moci svého vnitřního nepřítele a své neschopnosti se s ním vypořádat. Marně hledáme záchranu v předsevzetích a vlastní síle. I tehdy, když jsme obnoveni a začínáme chápat Evangelium, i tehdy jde na čas (často velmi zdlouhavý) spíše o boj než o odpočinutí. Ale jak vyrůstáme sami ze sebe a učíme se žít v Kristu a bereme svou sílu z něj skrze víru, získáváme odpočinutí i v tomto ohledu.

Za čtvrté, existuje odpočinutí od našich vlastních skutků. Když si věřící čím dál jasněji uvědomuje dostatečnost Kristova dokončeného díla, začíná skrze zkušenosti vnímat, že je zachráněn ze Zákona, a chápe, že mu již nemusí sloužit. Jeho poslušnost už nenáleží zákonu, ale evangeliu, už není poslušný ze strachu, ale z vděčnosti. Neslouží Pánu v otrockém duchu, ale v laskavém duchu. To, co bylo dříve břemenem, je nyní potěšením. Už se nesnaží zajistit si Boží přízeň, ale jedná v poznání, že Boží úsměv na něm již spočívá. To ho neučiní lhostejným, ale naopak to v něm vyvolá úsilí oslavovat toho, kdo dal svého jediného syna jako oběť. A tak poddanství dává prostor svobodě, otroctví synovství a dřina odpočinutí. A duše spočívá na neměnném Kristově slovu a následuje ho stále skrze světlo i temnotu.

Existuje také budoucí odpočinutí převyšující cokoliv, co lze zakusit zde, ačkoliv i ty naše nejlepší úvahy o slávě, jež čeká na Boží lid, jsou nedokonalé.

Za prvé, v nebi bude dokonalé odpočinutí od veškerého hříchu, neboť tam nevstoupí nic, co by mohlo znesvětit nebo porušit náš pokoj. Co to znamená, že budeme zachráněni od pokušení, které v nás přetrvává, nedokáže popsat žádný jazyk. Čím bližší je chození věřícího s Pánem a čím intimnější je jeho obecenství s ním, tím hořčeji nenávidí to něco v sobě, co neustále bojuje proti jeho touze po svatosti. Proto apoštol zvolal:

- *Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? (Ř 7,24)*

My však neponeseme toto břímě až za hrob.

Za druhé, budeme osvobozeni od pohledu na hřích ostatních. Naše srdce se už nerozbolí zlem, které zaplavuje tuto zemi. Stejně jako Lota v Sodomě nás zarmucují rozhovory bezbožných.

„Kdo z těch, kdo má alespoň nějakou lásku k Pánu Ježíši, alespoň jiskru pravé svatosti, nějaké ponětí o hodnotě duše ve svém srdci, hledí na to, co se mezi námi děje, a netřese se? Jak otevřeně, drze, téměř všeobecně se porušují Boží zákony, jeho evangelium je nenáviděno, jeho trpělivost pokoušena a jeho moci se vzdoruje.“
(John Newton)

Bylo-li tomu tak před dvěma sty lety, co by řekl tento pisatel, kdyby se stal svědkem nejen současné podlosti bezbožného světa, ale také pokrytectví křesťanstva? Když věřící vidí, jak je Pán zneuctíván v domech těch, kdo se tváří jako jeho přátelé, jak často si pomyslí:

- *Kéž bych měl křídla jako holubice, uletěl bych, usadil se jinde. (Ž 55,6)*

Za třetí, bude zde nekonečné odpočinutí od všech vnějších trápení, neboť v nebi nikdo nebude činit Božímu lidu zle. Svatí už nebudou žít uprostřed bezbožného lidu, který ho sice možná aktivně nepronásleduje, avšak jejich přítomnost jen vlažně toleruje. I když jsou utrpení nutná, a jsou-li pro nás posvěcená, jsou také přínosná, přesto je bolestné je nést. Přichází však den, kdy tyto zkoušky nebudou už nezbytné, neboť jemné zlato bude očištěno od strusky. Životní bouře budou za námi a osudem věřícího bude už napořád nerušený klid. A kde nebude žádný hřích, tam nebude ani žádný zármutek.

- *... jejich Bůh bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo. (Zj 21,3-4)*

Za čtvrté, bude to odpočinutí od satanových svodů. Kolikrát se mu daří rušit zdejší odpočinutí věřících! Kolikrát mají důvod prohlásit spolu s apoštolem: „Satan mi v tom zabránil.“ Usiluje o to, aby jim různými způsoby zabránil v účasti na veřejných prostředcích milosti, aby jim zabránil ztišit se nad Slovem a v modlitbě. Dábel nesnese pohled na štěstí Kristova lidu, a tak se snaží neustále rušit jejich radost. Jeden z důvodů, proč to Bůh dovoluje, je, aby se mohli připodobňovat své Hlavě. Když byl zde na zemi, dábel ho neustále pronásledoval. I když se věřící blíží k hodině odchodu z tohoto světa, jejich veliký nepřítel se snaží je okrást o jistotu, ale už je dále nemůže stíhat. Když jsou mimo tělo, jsou u Pána, navždy mimo dosah svého pronásledovatele.

A konečně, odpočinou od neuspokojených tužeb. Když se člověk skutečně narodí z Ducha, chce se navždy vypořádat s hříchem. Touží po dokonalé podobnosti Kristu a po neporušeném společenství s ním. Ale

takové tužby nejsou v tomto životě uskutečnitelné. Naopak, stará přirozenost ve věřícím se neustále staví do opozice té nové, a přivádí ho do zajetí zákona hříchu (Římanům 7,23). Ale smrt dovoluje konečnou úlevu od přetrvávajících porušení a on je učiněn „sloupem v chrámě svého Boha a chrám již neopustí.“ (Zj 3,12). V ráno vzkříšení bude tělo věřícího proměněno v podobu těla jeho slávy (Fp 3,21) a tužby jeho duše se v plnosti uskuteční. Změna od milosti ke slávě bude stejně tak radikální jako změna od přirozeného k milosti.

Přeložila Julie Petrecká.

ZACHRAŇUJÍCÍ MILOST VYCHOVÁVÁ (Tt 2,12)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

- *[Ukázala se Boží milost, která] ... vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní... (Tt 2,12)*

Milostí jsme spaseni. Tato milost se zjevila a tato milost zachraňuje. Je to milost, která zachraňuje všechny lidi. Kontext nám jasně ukazuje, že se Bible tady neučí univerzalizmus, ale tvrdí, že nikdy nikdo nebyl ani nebude zachráněn jinak, než milostí, tedy že všichni lidé, kteří jsou zachráněni, všichni spasení, jsou zachráněni jenom milostí.

Milost, o které mluvíme, je aktivní milostí. Není nějak pasivní v tom smyslu, že by Bůh čekal, až tuto milost někdo použije, a v tomto smyslu by to byla milost, která je nabízená všem lidem. Nikoliv! Boží milost je zachraňující milostí, je to milost, která účinně působí v životě člověka, a zachraňuje hříšníka. Je to milost Boží, která spolu s Kristem probouzí člověka, který byl mrtvý v hříchu a zachraňuje ho. Tento aktivní aspekt Boží milosti i rozsah jejího působení ještě více vyniká ve verši dvanáctém. Boží milost nejenom zachraňuje, ale také vychovává. To je to druhé slovo, kterým je Boží milost charakterizovaná v našem textu – milost, která vychovává. Jedná se o stále stejnou milost. Ona zachraňující milost z v. 11 je milostí, která vychovává. Takto Boží milost působí v životech křesťanů.

Proč to musíme zdůraznit? Existuje učení, které je dnes mezi křesťany velmi rozšířené, a které tvrdí, že člověk může vyznat Krista jako svého Spasitele, ale Kristus nemusí být jeho Pánem. Milí přátelé, toto učení nemá žádnou oporu v Písmu, je to velmi špatné učení, protože nabízí falešnou naději lidem, kteří možná se na základě nějakého zážitku, nebo nějakého tlaku, nebo nějakého emočního působení, možná pod vlivem situace

rozhodli pro Ježíše, tedy prohlásili, že chtějí, aby je zachránil. A toto učení říká, že když to takto někdo prohlásí, Bůh ho musí zachránit, že prý to Bůh slíbil. Kde Bůh něco takového slibuje? Nikde! Co čtete v Písmu?

- *Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě. (Sk 16,31)*
- *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)*

Kristus je Spasitel a Pán v jedné osobě, nelze ho roztrhnout na dvě části. Nelze mít Krista jako Spasitele, a přitom ho nemít jako Pána. A minimálně jeden důvod, proč to takto nejde, je v našem dnešním textu – tady stojí, že ta milost, která zachraňuje, je milostí, která vychovává, a to znamená – jak uvidíme za chvíli, že tato milost proměňuje člověka a vede ho k naprosté poddanosti a podřízenosti Kristu. Je to milost, která od okamžiku záchrany člověka, působí v životě zachráněného tak, že poslouchá Krista.

Jsou tady dva aspekty Boží milosti, které od sebe nemůžeme oddělit. Právě tak jako nemůžeme oddělit Spasitele a Pána, nemůžeme ani mezi tyto dva aspekty Boží milosti postavit nějakou časovou prodlevu. Je to velmi jednoduché – zachráněné srdce je nové srdce a nové srdce je poslušné srdce. Není to dokonale poslušné srdce – a to si musíme ujasnit hned na začátku, ale je to srdce, které je poddané Bohu a jeho Slovu. Podívejte se, jak toto srdce popisuje prorok Ezechiel ve známém oddíle, který mluví o znovuzrození:

- *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ez 36,26-27)*

A poslouvejte, jak popisuje život věřícího král David:

- *Tvá přikázání jsou pro mne potěšením, já jsem si je zamiloval. Dlaně vztahuji k tvým přikázáním, já jsem si je zamiloval... Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím... Má duše se drží tvých svědectví, velice jsem si je zamiloval. (Ž 119:47-48.97.157)*

- *Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíše jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. (Jr 31,33)*

Křesťan je člověk, který poslouchá Boha. Křesťan je člověk, který je otrokem Božím a otrokem Ježíše Krista – nemůže neposlouchat, protože neposlušnost a vzdor proti Bohu je proti jeho nové přirozenosti. Křesťan je služebníkem spravedlnosti, už neotročí hříchu, ale je vysvobozen z moci hříchu a vydává svůj život do služby spravedlnosti. A znovu musím připomenout – není to dokonalé, není to bezchybné, ale je to úplně odlišné nastavení lidského srdce, než jaké zde bylo předtím. Než jsme se stali křesťany, byli jsme vzbouřenci, byli jsme lhostejní vůči Bohu a Božím věcem, byli otupělí vůči spravedlnosti, těšil nás život v hříchu a chlubili jsme se svou hříšností – hlavně tou, která vzbuzovala obdiv u druhých.

Ale Kristus všechno změnil – kdo je v Kristu, je nové stvoření (2K 5,17). Nyní milujeme Boha a toužíme po jeho spravedlnosti. Byli jsme proměněni, naše srdce, naše nitro už je nové. A tato novost začíná vycházet na povrch, začíná být vidět navenek. Což nás vede ke druhé věci, kterou musím zmínit, když mluvíme o výchově – podívejte se na konec dvanáctého verše: Kdy se má toto výchovné působení milosti ukázat? Nyní! V nynějším věku! Milost nás vychovává k tomu, abychom žili **nyní** zbožně, spravedlivě a svatě.

Boží milostí jsme zachráněni pro věčnost. Stejnou milostí jsme vychováváni pro současnost. Přejde den, kdy budeme proměněni – o tom budeme mluvit ve třináctém verši – je to den, kdy se vrátí veliký Bůh a náš Spasitel, Ježíš Kristus. Potom už nebudeme potřebovat výchovu. Ale to neznamena, že už nebudeme růst – teprve potom porosteme opravdu hodně, protože už našemu růstu nebude překážet hříšné tělo (budeme mít nové tělo) a s ním spojené hříšné myšlenky, touhy, postoje, jednání. Vše bude proměněno! Budeme mít podíl na Boží svatosti – a to je něco, k čemu jsme nyní vychováváni. Potom už porosteme jenom v pozitivním poznávání Boha a Kristova díla, budeme poznávat Boží záměr v historii, budeme mu rozumět, a budeme se radovat z velikosti Boží slávy, z Boží milosti, z Boží

lásky, dobroty, z Božího soudu, z Boží svatosti a z Boží spravedlnosti. Proto musíme být Bohem vychováváni, abychom v tomto nynějším věku dělali ve všem čest učení našeho Spasitele Boha (Tt 1,10).

- *Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna. Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. (Žd 12,6-8)*

Křesťané, radujte se z Boží výchovy! Hleďte porozumět, co je vůle Páně, hledejte Boží záměry, které vždy směřují k budování jeho království ne k budování našeho království zde na zemi. I když jeho výchova není příjemná, i když jsou to leckdy velmi těžké věci, jimiž musíme procházet, hledejte v tom všem jeho samotného a jeho dílo ve vás a skrze vás. V tom je Boží sláva i Boží milost.

VÍRA, KTERÁ VÍTĚZÍ A OBRACÍ (ŽD 11,30-31; JOZ 2,8-14; 6,2-5.22-25)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

John Gardner napsal: „Stojíme před řadou obrovských příležitostí – geniálně zamaskovaných za neřešitelné problémy.“ (Zdroj neznámý.) Před jakými *zamaskovanými příležitostmi* dnes stojíte? Někteří lidé uvěřili v Krista jako ve svého Spasitele, stojí ale před *zamaskovanou příležitostí* v podobě nějakého tvrdošíjného hříchu, který je neustále sráží na kolena. Slibují Bohu, že už to víckrát neudělají, a opět a opět selhávají. Jiní jsou pohlceni problémy v manželství nebo s dětmi. Nevidí před sebou žádné proveditelné řešení. Někteří se každý den potýkají s vážnými zdravotními či osobními problémy. Jedni mají problémy v práci; druzí by rádi měli problémy v práci, jen kdyby nějakou práci měli! Mají co dělat, aby se udrželi nad vodou. Další se dali unést proudem a zabředli do světskosti a duchovní lhostejnosti, a přitom si ani neuvědomují, že by nějaký problém měli. I církve mají své problémy, které jsou výslednicí všech problémů všech jejích členů.

Jakožto vůdce Izraele po Mojžíšově smrti měl Jozue hromadu *zamaskovaných příležitostí*. Měl po čtyřiceti letech bloudění pouští dovést tento novopečený národ uprchlých otroků přes řeku Jordán do zaslíbené země, která byla shodou okolností plná zlých a násilnických obrů. První *zamaskovaná příležitost* znamenala dobýt opevněné město Jericho. Bůh ukázal Jozuovi strategii vedoucí k vítězství. *Vírou* hradby této pevnosti padly. Mezitím měla ohromnou *zamaskovanou příležitost* jedna prostitutka uvnitř města. Slyšela o tom, jak Bůh tento lid před čtyřiceti lety zázračně vysvobodil z Egypta. Slyšela o tom, jak Izraelci porazili dva mocné krále za

řekou. Věděla, že nyní je na radě její město a že ona i s celou svou rodinou zahyne, pokud v jejich prospěch nějak nezasáhne Bůh Židů – Bůh nebe a země. Pak se stalo nemožné – v jejím domě se ubytovali dva zvědové z tohoto obávaného lidu. Ona je ukryla před úřady a oni jí za to slíbili, že ji a její rodinu ušetří, bude-li se řídit jejich pokyny. *Vírou* ona a její rodina při zkáze celého města nezahynuly. Tyto dva příběhy, které se odehrály v době dobývání Jericha, ukazují, že...

Bůh vírou přemáhá naše mocné nepřátele a vírou obrací beznadějně hříšníky.

1. BŮH VÍROU PŘEMÁHÁ NAŠE MOCNÉ NEPŘÁTELE (11,30)

Víra není nějaká magická moc. Víra nás spojuje s neviditelným Bohem, který svým slovem přivedl k bytí celý vesmír. Víra je řečiště, jímž k nám proudí Boží požehnání. Jericho bylo první z mnoha překážek, jimž Jozue a izraelská armáda při dobývání Kanaánu, který Bůh slíbil jejich praotci Abrahamovi, čelili. Když Jozue přemítal, jak se tohoto opevněného města zmocnit, zjevil se mu Hospodin v lidské podobě jako velitel Hospodinova zástupu a ukázal mu strategii, která ho dovede k vítězství (Joz 5,13-6:5). Izraelci měli za úkol město šest dní mlčky obcházet za schránou smlouvy, zatímco sedm kněží troubilo na polnice z beraních rohů a sedmého dne je měli obejít sedmkrát. Na Jozuovo znamení měli kněží zatroubit na polnice a lid měl spustit pokřik. Hradby města pak padnou a izraelští vojáci napochodují přímo do města a zmocní se ho. Tento příběh skýtá množství ponaučení, ale já se zaměřím jen na pět:

A. Spasení nás staví do konfliktu s mocnými protivníky.

Už jsme to viděli v případě Izraele a faraónovy armády u Rudého moře. Stojí to ale za zopakování: spasení nás neizoluje od obrovských problémů. Naopak nás často spíš přivádí do konfliktu s problémy, které nám před naším spasením ani nepřišly. Předtím, než jsme byli spaseni, nás naše sobectví, pýcha, hamižnost, žádostivost a spousta dalších hříchů vůbec

netrápily. Dokonce jsme některé z nich mohli pokládat i za přednosti! Pak je ale člověk spasen a zjistí, že musí dobýt spoustu opevněných měst a že řada z nich se nachází v jeho vlastním srdci! A nečelíte jen těmto vnitřním nepřátelům, ale také vnějším nepřátelům, se kterými jste dříve neměli žádné problémy. Členům rodiny se vaše nově nalezená víra nezamlouvá, protože konfrontuje jejich oblíbené hříchy. Šéfům se nelíbí, že jim už nebudete pomáhat s podváděním, aby mohli zvýšit zisk. Bývalí přátelé vás pomlouvají, protože s nimi už nehodláte chodit flámovat (1Pt 4,3-4).

***B. Boží strategie pro vítězství nad těmito protivníky
zdůrazňuje jeho moc a naši slabost.***

Pochodovat s armádou sedm dní kolem městských hradeb za troubení rohů *není* zrovna rozumný plán, jak zvítězit! Mnoha lidem z Izraele, stejně jako všem lidem v Jerichu, to muselo připadat hloupé! Kdyby se Jozue radil se svými nejvyššími veliteli, nikdo z nich by tento plán nenavrhl. Jeden by možná nabádal k přímému útoku na město a hradby by doporučil zdolat pomocí obléhacích nástrojů a beranidel. Jiný by třeba radil vyčkat, dokud město nevyhladoví a nevzdá se. Ale nikdo by nepřišel s tím, co Jozuovi přikázal udělat Bůh. Proč se Bůh rozhodl pro tento podivný přístup? Myslím, že chtěl Izraelcům hned na počátku jejich dobývání Kanaánu dát jedno důležité ponaučení: *Vítězství nad mocnými protivníky přichází, když se nespolehneme sami na sebe, ale naprosto se spoléháme na Hospodina.* Celé to opakované obcházení Jericha mělo posloužit k tomu, aby si důkladně zapsali za uši: „Tohle město nedobudete vlastní silou. Musíte se spolehnout na mou moc.“

Náš problém mnohdy nevězí ani tak v tom, že bychom byli příliš slabí, jako v tom, že míváme dojem, že jsme sami o sobě celkem silní. Jelikož jsme tak náchylní k pýše, mohli bychom, kdyby nás Bůh nechal zvítězit, připisovat aspoň nějaké zásluhy sami sobě. Boží vítězná strategie pokořuje naši pýchu tím, že zdůrazňuje jeho moc a naši slabost. Vidíme to v příběhu o tom, jak se Gedeón se svým vojskem snažil porazit armádu Midjánců (Sd

6-7). Dal dohromady dvaatřicet tisíc mužů proti sto pětatřiceti vojákům nepřítele, Bůh ale Gedeónovi řekl, že má vojáků „příliš *mnoho*“, ne příliš málo! Kdyby zvítězili, mohli by se svým vítězstvím chlubit (Sd 7,2). Gedeón tedy poslal domů dvaadvacet tisíc vojáků, kteří měli strach. Bůh ale řekl: „Ještě pořád jich máš moc.“ A tak je Gedeón vytrídil, až mu zbylo tři sta mužů. Když byli konečně dostatečně *slabí*, mohl jim Bůh dopřát vítězství a oni jemu vzdát slávu!

Pavel volal k Pánu, aby ho zbavil ostnu, který měl v těle, ale Pán mu řekl, že jeho moc se dokonale ukáže ve slabosti. Pavel dosvědčil: „Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný“ (2K 12,10). Hudson Taylor řekl, že když chtěl Bůh otevřít evangelium čínské vnitrozemí, hledal člověka, který by byl pro tento úkol *dostatečně slabý*. Boží vítězná strategie tedy vždy zahrnuje víru, protože víra dosvědčuje naši bezmocnost a Boží naprostou moc (viz 2Pa 20,1-12). Víra pokořuje naši pýchu a vyvyšuje Boží slávu.

C. Víra musí Boha poslouchat bezpodmínečně.

Víra a poslušnost patří neoddělitelně k sobě, stejně jako jdou vždycky nerozlučně ruku v ruce nevíra a neposlušnost. Pravá víra Boha *vždycky* poslouchá. Izraelci mohli říct: „To je pozoruhodný plán, Jozue, a Bůh by to tak určitě mohl udělat. My na to ale zkusíme jít trochu rozumněji.“ To by byl nevěřící a neposlušný přístup. Aby poslechli Boha, museli po šest dní jednou denně potichu pochodem obcházet město. Když jim sedmého dne Jozue oznámil, že mají kolem města pochodovat sedmkrát, možná se ozval nějaký ten povzdech. Cesta kolem města trvala půl hodiny až hodinu (podle toho, který komentář čtete), takže obejít město sedmkrát trvalo přinejmenším půl čtvrté hodiny. Než přišel sedmý den, někteří si docela dobře mohli bruchet pod fousy: „To je na hlavu! Pořád se nic neděje.“ Jestli ale někdo něco takového řekl, zaznamenáno to není. Poslechli, co Bůh přikázal. Když začali křičet, hradby se zázrakem zhroutily. Takováto poslušnost má dvě stránky:

1) Abychom Boha mohli poslouchat, potřebujeme vědět, co k naší situaci říká jeho slovo. Bůh se Jozuovi ukázal viditelně a mluvil s ním slyšitelně. I když bych si často přál, aby to dělal i dnes (spokojil bych se i s tím slyšitelným hlasem!), Bůh s námi takto přímo komunikuje velmi zřídka. Jak k nám Bůh mluví? Promluvil k nám ve svém Synu (Žd 1,2) a souhrn jeho poselství k nám je zaznamenán v Bibli. Někdy je sice těžké pochopit, jak přesně se Bible vztahuje na náš konkrétní problém, ale je zřejmé, že jeho slovo nemůžeme poslouchat, pokud nevíme, co říká a jak je máme uplatnit. A přece často vídám křesťany, kteří neposlouchají jasné příkazy Božího slova, a přitom se diví, proč jim Bůh v životě nežehná!

2) Na poznání Božího slova musí navazovat poslušnost, bez ohledu na to, jak moc se Boží slovo rozchází s běžnou světskou moudrostí. Hospodinovy úmysly nejsou naše úmysly a naše cesty nejsou Hospodinovy cesty (Iz 55,8). Když Mojžíš vedl dva milióny uprchlých otroků k Rudému moři, odkud se před faraónovou armádou nedalo nikam utéct, nebylo to v souladu s běžnou moudrostí. Udělal to ale v poslušnosti vůči přímému Božímu příkazu. Odvést tuto skupinu lidí do neplodné pouště vypadá jako zaručený recept na rozsáhlou humanitární katastrofu; Bůh ale přikázal, a Mojžíš ho tedy poslechl.

Běžná světská moudrost říká: „Člověk to v podnikání nikam nepřivede, pokud nešidí své zákazníky a nepodvádí na daních.“ Víra poslouchá Boha, i kdyby to mělo vést k finanční ztrátě. Běžná světská moudrost říká: „Všichni spolu spí před manželstvím. Jak jinak byste mohli poznat, jestli se k sobě hodíte? A kdyby, Bůh přece odpouští.“ Víra říká: „Já budu poslouchat Boha. Nebudu dělat kompromisy, i když je možná ostatní křesťané dělají.“ Víra poslouchá Boha.

D. Víra musí trpělivě čekat na Boha.

Proč Bůh neřekl: „Obejděte Jericho jednou, zatrubte na polnice a zahulákejte! Hradby se zhroutí“? Každý večer se vraceli do tábora s myšlenkou: „Tak jsme dneska zase nijak nepokročili.“ Každý den zkoušel

jejich víru a každý den, o který bylo vítězství odloženo, byla tato zkouška silnější. Možná slyšeli jízlivé poznámky od lidí na hradbách, kteří se každý den bavili pohledem na jejich bezvýsledné přehlídky. Posměšky je pokoušely k tomu, aby podnikli něco, čím by těm posměváčkům zavřeli ústa. Museli ale čekat na Boží načasování. A konečně:

E Víra musí napjatě čekat na Boha.

Izraelci věřili, že Bůh bude jednat, když ho uposlechnou. Nikde není psáno, že by jim Jozue předem řekl, co se má stát. Věděli jenom to, že Jozue ví, co Bůh přikázal, a poslechli ho. Když jim ale řekl, aby spustili pokřik, začali křičet s očekáváním, že Bůh bude jednat – a Bůh způsobil, že se ty neproniknutelné hradby sesypaly. Víra sice čeká trpělivě, ale čeká také napjatě, s vědomím, že Bůh ve svém čase *zasáhne* svou mocí.

Zatímco však Izraelci tento týden pochodovali kolem Jericha, v jednom domě uvnitř města se odvíjelo jiné drama. Nevěstka jménem Rachab se s celou širší rodinou tísnila ve svém domě a napjatě čekala, co se bude dít. Její příběh, zhuštěný do jediného verše, nám říká, že...

2. BŮH OBRACÍ BEZNADĚJNÉ HŘÍŠNÍKY (11,31)

Rachabin příběh je úchvatnou ukázkou Boží milosti! Najdeme v něm sedm ponaučení, kterých se mohu jen letmo dotknout:

A. Rachab byla nepravděpodobnou kandidátkou na spasení.

Ze židovského hlediska mluvily tři věci proti Rachabě: jednak to byla žena, jednak to byla Kanaánka a do třetice to byla prostitutka. Nepočítáme-li Abrahamovu ženu Sáru, je Rachab jediná žena, která je v Židům 11 uvedena jménem. Židovští muži se svatouškovsky modlívali: „Pane, děkuji ti, že jsi mne nečinil pohanem nebo ženou!“ Bůh ale uznal za vhodné spasit právě tuto pohanskou ženu. Rachab ale nebyla jen pohanská žena, ale také prostitutka. Od samých počátků se to mnozí komentátoři pokoušeli obejít a tvrdili, že byla prostě majitelkou hostince.

Ale Bible to říká jasně jak v hebrejštině, tak v řečtině: byla to prostitutka. (Hebrejščina má ještě jiné slovo pro chrámové prostitutky.) Uvažoval jsem, proč vlastně tito vyzvědači chodili do domu prostitutky. Tomáš Akvinský vysvětluje, že tam nešli za hříchem, ale proto, že to bylo dobré místo, kde se ukrýt. Takovéto domy bývají otevřeny, zejména v noci, kdy tam zvědové přišli (Joz 2,2). (Akvinský; cituje Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 503.) Nevěstky nedělají mezi svými hosty rozdíly a nekladou jim spoustu zbytečných otázek. Jerišskému králi podle všeho připadalo normální, že ji tito muži navštívili v noci a prakticky vzápětí zase odešli.

Za všemi důvody, které měli vyzvědači k tomu, aby vstoupili do Rachabina domu, ovšem stálo Boží řízení. I když byla Rachab nepravděpodobným kandidátem spásy, Boží milost se k ní sklonila. Skutečnost, že se o ní mluví jako o „nevěstce Rachabě“ i poté, co se obrátila, zdůrazňuje nesmírnost Boží milosti vůči hříšníkům. Když tam zvědové vcházel, netušili, že tam pro ně Bůh má vedle vyzvídání ještě další poslání; Bůh to věděl. Občas někam jdeme, abychom něco zařídili, ale Bůh má v úmyslu zařídít něco jiného a použít nás k tomu, aby přivedl ke spasení někoho, koho bychom my považovali za nepravděpodobného kandidáta.

Setkal jsem se s jedním mužem, který býval čistokrevný hippie, žil se svou přítelkyní a drogoval. Jednou dopoledne projížděl zastrčeným kaňonem v Jižní Kalifornii, a najednou mu praskl tlumič. Stalo se to zrovna před domem jednoho pastora, který se to ráno se svou ženou modlil: „Pane, dej nám dnes příležitost zvěstovat nějaké ztracené duši evangelium.“ Tento nepravděpodobný kandidát na spasení toho dne poznal Krista, protože Bůh způsobil, že mu tlumič na autě praskl právě na tomto úseku silnice!

B. Rachabina víra ji zachránila před zahynutím.

Bůh Izraelcům přikázal, aby zabili každého, kdo žil v Jerichu. Moderní kritikové, kteří tomu nepochybně rozumí lépe než Bůh, si myslí, že to od Boha bylo kruté (nebo že to Jozue popletl), když nařídil vyhladit všechny obyvatele

Kanaánu. Bůh ale Kanaáncům dopřál čtyři sta let, aby dovršili míru své nepravosti (Gn 15,13-16). Už před čtyřiceti lety se doslechli, jak Bůh vysvobodil Izrael z Egypta a provedl ho Rudým mořem. Před několika lety slyšeli, jak Bůh přemohl emorejské krále Síchona a Óga na druhé straně Jordánu. Sedm dní se dívali, jak Izrael pochoduje kolem jejich města. Odvrátili se ale od svých hříchů? Pokání činila pouze Rachab, a možná její rodina.

Rachab si mohla stěžovat, že od Boha nebylo fér, když její město potrestal. Bezpochyby při pádu Jericha ztratila mnoho přátel. Věděla ovšem, že ona sama si za svůj hříšný životní styl zaslouží zemřít. Věděla, že Hospodin, Bůh Izraele „je Bohem nahoře na nebi i dole na zemi“ (Joz 2,11). Celé město se sice třásl strachy před hrozícím útokem (Joz 2,11), ale jejich strach je nevedl k pokání a k víře. Rachabu její strach přiměl k tomu, že se odvrátila od svých hříchů a uvěřila v Boha. Vírou „nezahynula s nevěřícími“ (Žd 11,31).

Mnozí se domnívají, a nejspíš správně, že Rachab uvěřila v Boha ještě *předtím*, než zvědové přišli do jejího domu. Když Bůh svým řízením přivedl zvědače do jejího domu, uviděla v tom způsob, jak zachránit sebe a svou rodinu. I když teologii moc nerozuměla, věřila v jediného pravého Boha dost na to, aby byla zachráněna. Hříchy jejího uplynulého života nezpůsobily, že by nemohla být spasena. Bohu působí potěšení zachraňovat pro svou slávu notorické hříšníky!

C. Rachabina víra ji oddělovala od jejích nevěřících současníků.

Ti, kdo zahynuli, jsou popsáni jako „*neposlušní*“ (Žd 11,31 KR). Nebyli to „v podstatě dobří lidé“. Slyšeli o Boží moci, ale odmítli se mu podříditi. Mylně se domnívali, že je jejich opevněné město ochrání. Aby byla zachráněna, musela se Rachab vzdát svého národa, své společnosti i zdroje svých příjmů. Přestože to nikdy není snadné a patrně se se svým rozhodnutím musela potýkat, vírou se od toho všeho odtrhla.

Bible nám neříká, jestli před nadcházejícím soudem své spoluobčany varovala, ani jestli se jí posmívali, že se schovává ve svém domě, zatímco izraelští vojáci mašírují jako blázni kolem města. Ale platí to dodnes: spásná víra znamená zřetelně se oddělit od tohoto zlého světa, takže v očích lidí ze světa často vypadáme jako podivíni.

D. Rachabina víra byla poslušná víra.

List Jakubův 2,25 jmenuje Rachabu vedle Abrahama jako příklad člověka, který byl ospravedlněn ze skutků. Jakub nepopírá ospravedlnění víru samotnou, ale zdůrazňuje, že pravá víra vždycky vede k dobrým skutkům. Rachabu vedla její víra k tomu, aby zvědy ukryla a pak je potají nechala odejít, i když tím riskovala život. Musela se řídit výslovnými pokyny, které jí vyzvědači dali, spustit z okna červený provaz a shromáždit celou rodinu ve svém domě, aby byli zachráněni. Možná jim připadalo hloupé jen tak se dívat, jak Izrael třináctkrát mlčky obchází město. Možná byli v pokušení přidat se k ostatním na hradbách a povykovat urážky na vojáky dole. Poslechli však a byli zachráněni.

Jistě, Rachabina víra nebyla v poslušnosti dokonalá. Byla to pohanská žena z pohanského prostředí, a když do jejího domu přišli královi poslové pátrat po dvou vyzvědačích, byla to složitá situace, a tak zalhala. Lež je hřích, i když má posloužit dobré věci. Bůh ale ve své milosti přijal Rachabinu poslušnou víru, tak jak se projevila, když přijala zvědy, a její lež jí prominul. Pokud ve víře, takoví, jací jste, přijdete ke Kristu, zachrání vás, a pak začne váš život proměňovat ke své svatosti.

E. Rachabina víra vedla k záchraně její pohanské rodiny.

Nevíme s jistotou, že by její rodina byla spasena i duchovně, i když podle mne je to pravděpodobné. Víme ale, že byli zachráněni před tím, aby v Jerichu zahynuli tělesně, a že byli připojeni k Božímu lidu. Lze předpokládat, že se nejen dozvěděli o jediném pravém Bohu, Bohu Izraele, ale že v něj také osobně uvěřili. Bůh může použít obrácení nepravděpodobné osoby, jako byla Rachab, aby prostřednictvím její víry oslovil celou rodinu.

F. Rachabina víra ji uvedla do smluvního vztahu s Bohem a jeho lidem.

James Boice poukazuje na to, že Rachab se ve skutečnosti stala lepší Židovkou než mnozí z těch, kdo byli Židy od narození – v tom smyslu, že ona Bohu věřila, zatímco oni ne. (J. Boice: *Joshua: We Will Serve the Lord* [Revell], s. 45.) Matthew Henry poznamenává: „Pravý věřící touží být nejen ve smlouvě s Bohem, ale také ve společenství s Božím lidem, a je ochoten spojit s ním svůj úděl a prožívat spolu s ním všechno dobré i zlé.“ (M. Henry: *Matthew Henry's Commentary* [Revell], sv. 6., s. 950.4) Z Matoušova rodokmenu Ježíše Krista (Mt 1,5-6) se ke svému překvapení dozvídáme, že se Rachab provdala za Žida jménem Salmón, s nímž měla syna Bóaze, který se oženil s Rút, a jejich syn Obéd byl otcem Davidova otce Jišaje. Tak se nevěstka Rachab zařadila mezi předky Ježíše Krista! Jaké úžasné svědectví Boží nepřeborné milosti!

G. Rachabina víra změnila její marný život v plodný.

Na prostituci není nic přitažlivého. Je odpudivá. Muži ženě zaplatí za použití jejího těla, bez sebemenšího ohledu na ni samotnou. Prostitutek si za to, co dělají, nikdo neváží. Když zestárnou a jejich těla přestanou být lákavá, zůstanou bez práce, osamělé a nemilované. Bůh se ale ujímá životů těch nejhorších hříšníků, kteří se k němu obracejí v pokání a s vírou. Rachab se vdala a stala se matkou a babičkou. Získala podíl na všech duchovních výsadách Izraele, a nakonec byla dokonce spřízněna s Kristem samotným! Každý život, který není v Kristu, je marný a směřuje k věčné zkáze. Každý život, který Bůh skrze víru spasí svou milostí, se stává plodným a směřuje k věčné slávě.

ZÁVĚR

Jericho je obrazem tohoto zlého světa, který vzdoruje Bohu. Buď jste vírou na Boží straně a ve vašem životě jsou nějaká „Jericha“, která

potřebujete dobýt. Nebo si pohodlně žijete v Jerichu v domnění, že jste tam v bezpečí; přitom ale, ať o tom víte nebo ne, směřujete do záhuby.

Ať vaši situaci popisuje jedno nebo druhé, klíčem k vítězství je *víra*. Víra v Pána Ježíše Krista a jeho smrt na kříži místo vás, vás zachrání před blížící se zhoubou. A pokud jste v Božím táboře, víra v jeho bezmeznou moc vám dá zvítězit nad strašlivými nepřáteli, kteří vám hrozí zničením. Jaké obrovské příležitosti, zamaskované za neřešitelné problémy, máte před sebou? Všechno, co k jejich překonání potřebujete, najdete u Boha. Důvěřujte mu!

OTÁZKY K DISKUZÍ

1. Proč nás Bůh z našich problémů nevysvobodí okamžitě? Proč se některé problémy vlečou celá léta?
2. Jak můžeme poznat Boží vůli, pokud jde o konkrétní problémy a konkrétní situace?
3. Jak můžeme získat víru, když nám víra schází? V čem spočívá jádro problému nevíry?
4. Musí hříšník dát svůj život do pořádku *předtím*, než může být spasen? Kam v celém procesu zapadá pokání?

ZLOMEN BOHEM (GN 32,1-33)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

V našem výkladu knihy Genesis jsme se z Boží milosti dostali do třicáté druhé kapitoly. Ve dvacáté páté kapitole se Izákovi narodila dvojčata – Jákob a Ezau. Tam někde začíná náš příběh – resp. příběh Jákoba. Jákob byl druhorozeným z obou dvojčat, přesto měl podle Božího slibu dostat požehnání Abrahamovo a svým způsobem se tak stát prvorozeným. Bůh tak od začátku ukazuje, že nezáleží na tělesném narození, nezáleží na původu ani sociálním postavení, nezáleží na věku ani na tom, kolik kdo v životě udělal dobrého nebo zlého, ale záleží na Bohu, který se slitovává.

- *Rebeka měla obě děti z téhož muže, z našeho praotce Izáka; ještě se jí nenarodily a nemohly učinit nic dobrého ani zlého. Aby však zůstalo v platnosti Boží vyvolení, o kterém bylo předem rozhodnuto a které nezávisí na skutečích, nýbrž na tom, kdo povolává, bylo jí hned řečeno, že starší bude sloužit mladšímu. Neboť je psáno: ‚Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl.‘ (Ř 9,10-13)*

To je příběh Jákoba. Jeho jméno znamená Istitivý a skutečně odráží něco z jeho charakteru. Jákob přelstil svého bratra, podvedl svého otce a musel utéci před hněvem svého bratra Ezaua, který ho chtěl zabít, protože ho Istitivě připravil o požehnání. Mohli bychom říci, že Jákob byl profesionální uprchlík. Svoje problémy řešil tak, že před nimi utíkal. A to není ani správné řešení a konec konců útěk jako takový vlastně vůbec není řešení. Je to snaha problémům se vyhnout. Ale to není Boží způsob jednání. Bůh nechce, abychom utíkali před problémy – ať již jsou způsobené naší vinou či jsme do nich byli zapleteni nějakým jiným způsobem. Takovým věcem máme čelit a spoléhat se na Boha a jeho moudrost i milosrdenství. Útěk způsobí vždy jen další problémy. Jsou jenom dva druhy útěku, které Bůh křesťanům dovoluje

a které schvaluje – a to je útek od hříchu a od zlého (a může to znamenat i útek od zlých lidí, kteří nás svádějí od pravdy, oddělení se od nich), a ten druhý útek, je útek před pronásledováním. Jákob nebyl ani v jedné z těchto situací. Jákob utíkal před svým tchánem. Z našeho lidského pohledu mu můžeme velmi dobře rozumět a z hlediska jeho zkušeností s Lábanem můžeme dokonce jeho útek určitým způsobem i schvalovat. Ale Bůh viděl věci jinak a nedovolil Jákobovi utéct. Dovedl ho až ke konfrontaci s Lábanem a v této konfrontaci stál cele na Jákobově straně.

Výsledkem bylo, že Jákob se začal více spoléhat na Boha a jak jsme viděli v závěru třicáté první kapitoly, tak uctíval Boha uprostřed těch, kdo Boha neznali. Vydal jim dobré svědectví o svém Bohu. Náš dnešní text je o Jákobově setkání s Bohem. O Jákobově zápasu s Bohem. Hlavním tématem celé této kapitoly je Boží požehnání. Jákob ho chtěl vždy získat svou vlastní cestou, svým vlastním způsobem, svými vlastními prostředky, ale Bůh ho chtěl naučit to, že Jeho požehnání přichází jenom a jedině skrze hluboký osobní vztah s Ježíšem Kristem. Z tvrdého a vychytralého dezertéra se stává hluboce zlomený a pokorný Boží muž.

I. UJIŠTĚNÍ (v. 1-3)

Na začátku 32. kapitoly čteme o tom, jak se Lában rozloučil se svými dcerami i s vnoučaty a každý se vydal svou cestou. Jákob a Lában se definitivně rozešli. Toto je velmi zajímavý moment, protože v okamžiku, kdy se Jákob od Lábana oddělil, tak potkává posly Boží, anděly Boží. Nevíme přesně, co to znamená – ten tábor Boží, andělé Boží – jestli měli andělé dovolenou a stanovali – těžko říci. Jakýkoliv pokus o vysvětlení, o přiblížení tohoto textu, je lidským dohadem, který nemůže být založený na Božím slově. Boží slovo nám k tomu prostě a jednoduše víc neříká. My bychom chtěli ukojit svou zvědavost, ale nejde to. Přesto však můžeme z těchto veršů v úvodu 32. kapitoly vyrozumět něco velmi povzbuzujícího.

Bůh dovedl Jákoba k Božímu táboru. Pro Jákoba to mělo být další potvrzení Boží přízně a Boží přítomnosti. Ačkoliv utekl před Lábanem – i

přes předchozí ujištění, že Bůh bude s ním (Gn 31,3), tak Bůh je stále s Jákobem. Toto setkání má být opětovným ujištěním o Boží milosti, o tom, že co Bůh slíbil, to také splní. V následujících verších pak vidíme, že Jákob se skutečně obrací k Bohu a hledá jeho tvář – je pokorný, modlí se, a v závěru kapitoly zápasí s Bohem jako kníže a získává Boží požehnání a milost. Chci zde zdůraznit dvě věci a potom půjdeme dál:

A. Oddělení se pro Boha přináší povzbuzení od Boha. Jákob se rozešel s Lábanem, rozhodl se následovat Boží slovo a Bůh mu dal své potvrzení o tom, že je s ním. Když se rozhodneme oddělit se od hříchu a jít Boží cestou, tak nám Bůh bude dávat svůj pokoj a bude nás na této cestě povzbuzovat. Povzbuzení obvykle nedostaneme ve společenství s hříchem, s hříšnými lidmi, nedostaneme ho na vlastní cestě, nedostaneme ho, když budeme svým životem zapírat pravdu, kterou vyznáváme. To není cesta, na které by nás Bůh povzbuzoval. Ale jakmile se oddělíme od těchto věcí pro Boha a pro Jeho slávu, tak narazíme na tábořiště Boží.

- *Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. (Joz 1,7-8)*

B. Boží ujišťování je trvalé. Musíme si ujasnit, že Bůh nás nikdy nebude povzbuzovat v hříchu, ale musíme také vědět, že Bůh nás nikdy neopustí. Boží slovo říká velmi jasně: „*Nikdy se tě nevzdám, nikdy se tě nezřeknu*“ (Žd 13,6). Může být křesťan bez tohoto ujišťování z Boží strany? Dočasně ano. Může to být dočasně i v řádu několika let, jak jsme to viděli na Abrahamovi, který zakusil 13 let Božího mlčení. Nic takového nás ale nesmí odradit od toho, abychom zůstali věrní Bohu a Jeho slovu. Pamatujme na Joba v jeho soužení:

- *I kdyby mě zabil a já už neměl co očekávat, přece bych chtěl před ním obhájit své cesty. (Jb 13,15)*

Pamatujme na zástupy svědků, kteří nás předešli do věčné slávy. Bratři a sestry, připomínejme si jedenáctou kapitolu listu Židům, připomínejme si věrné bratry a sestry – kéž je nám povzbuzením jejich vytrvalost a věrnost! Připomínejme si Pána Ježíše Krista a jeho slova v zahradě Getsemane:

- *Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš. (Mt 26,39)*

Boží přízeň, Jeho ujišťování, jeho milosrdenství a slitování, jsou trvalé a jsou zárukou pro každého křesťana. I Jákob dostal od Boha ujištění o Boží blízkosti, když se střetl s andělským zástupem.

II. MOUDROST (V. 4-9)

Jákob utekl před Ezauem, ale nyní, když se vrací, tak je mu jasné, že se bude muset s Ezauem opět sejít. Proto vysílá vpřed posly, kteří mají připravit půdu.

A. Moudré jednání. Jákob tady jedná velice moudře a prozíravě. Nejprve vysílá posly, a když se dozvídá, že jeho bratr mu jde vstříc, je stále rozzlobený a je s početným ozbrojeným doprovodem, tak rozděluje tábor na dvě části. Možná se mu podaří zachránit alespoň některé. Moudré jednání vede k Božímu požehnání a zároveň také z Boží milosti a z Božího požehnání pramení. A všimněte si také toho, odkud Jákob tuto Boží moudrost čerpá, z čeho tato moudrost pramení.

B. Zdroj moudrosti. Jákob staví na Boží milosti, jak to vidíme v následujících verších, když se modlí a dovolává se Boží blízkosti. Na začátku osmého verše čteme o bázni, která na něj padla, resp. o strachu. Tento strach – nebyla to bázeň před Bohem, ale strach z Ezaua. Nebyl to neodůvodněný strach – jednak se Jákob dozvěděl o ozbrojencích, které vzal Ezau s sebou a jednak – jak si jistě vzpomínáte – jejich matka řekla Jákobovi, že ho zavolá od Lábana zpět, až se situace uklidní a po dvaceti letech ho stále ještě nezavolala. Jákob jednal podle Božího slova, když mu Bůh přikázal, aby se vrátil domů. Toto je skutečný počátek a zdroj moudrosti:

- *Začátek moudrosti je bázeň před Hospodinem a poznat Svatého je rozumnost. (Př 9,10)*

Jákob poznal Boha a měl skutečnou bázeň před Bohem. To je něco, co můžeme poznat skutečně velmi jednoduše podle toho, že člověk poslouchá Boha. **Bázeň a poslušnost jsou ruku v ruce.** Nejdou od sebe oddělit. Kde není poslušnost, tam **zcela jistě** chybí také bázeň. A tam bude chybět také Boží moudrost. Nikdo nemůže počítat s tím, že mu Bůh dá svou moudrost, když ho člověk nechce poslouchat a řídit se Jeho slovem.

Jákobova moudrost pramenila z Boží milosti. Z milosti, kterou mu Bůh prokázal, z poznání Boží dobroty, z Boží přízně, kterou Jákob zakoušel. Tyto věci můžeme velmi dobře vidět v následujících verších:

III. MODLITBA (v. 10-13)

Ve verších 10-13 máme ukázkou opravdové křesťanské modlitby. To je modlitba, která vyvěrá z hlubokého poznání Boží milosti, z pochopení vlastní hříšnosti před Bohem. Modlitba je dechem křesťanského života. Kde chybí dech, tam chybí život. Modlitba je úžasným Božím darem Božímu lidu. Na modlitbě se vytváří vztah s Bohem, na modlitbách se tento vztah prohlubuje, modlitba tvoří naprostý základ lidského chození s Bohem. Podívejme se tedy na tuto Jákobovu modlitbu trochu blíže:

A. Pramení z porozumění vlastního postavení před Bohem

Všimněte si toho, jak Jákob svou modlitbu začíná – je to známka hluboké důvěry a skutečného poznání Boha.

- *Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine, tys mi pravil: ‚Navrať se do své země a do svého rodiště a já se postarám, aby se ti dobře vedlo.‘ (Gn 32,10)*

Jákob volá k Bohu, kterého zná, s nímž má důvěrný vztah. Jákob ví, kdo je Bůh. To také posiluje jeho důvěru. Ale všimněte si, jak se tato modlitba liší od té, kterou se Jákob modlil o dvacet let dříve, když překračoval Jordán opačným směrem. Tehdy se mu dal Bůh poznat a Jákob se začal učit Boží

bázni. Tehdy kladl Bohu podmínky – pokud mi Bože požehnáš, budu ti sloužit. Nyní je to úplně jinak. Jákob už ví, kdo je Bůh. A proto se modlí:

- *Nejsem hoden veškerého tvého milosrdenství a vší tvé věrnosti, které jsi svému služebníku prokázal. Tento Jordán jsem překročil s holí, a teď mám dva tábory. (Gn 32,11)*

Jákob se hluboce pokořil před Bohem. Jan Kalvín začíná své Instituce slovy: *Souhrn svatého učení se skládá zpravidla z těchto dvou částí: z poznání Boha a z poznání sama sebe. Z poznání Boha pak vychází poznání sebe sama.* Jákob poznal, kdo je Bůh a to ho vedlo k tomu, že se před Bohem hluboce pokořil a vyznal svou vlastní nehodnost. V tuto chvíli, ve chvíli ohrožení života, volá podobně jako David v Žalmu 130:

- *Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. (Ž 130,1-2)*

B. Vylévá srdce před Bohem

Jákob, stejně jako David, stejně jako mnoho dalších, vylévá své srdce před Bohem. Nepředkládá Bohu něco navenek a něco jiného uvnitř, ale vylévá Bohu své srdce takové, jaké je.

- *Vytrhni mě prosím z ruky mého bratra, z ruky Ezauovy, neboť se ho bojím, aby nepřišel a nezabil mě, matku nad dětmi. (Gn 32,12)*

Jákob měl strach – měl strach o sebe. Báł se svého bratra Ezaua. Holandský kazatel Frans Bakker ve své knize o modlitbě, napsal: *Bůh ve svém Slově řekl, že před Ním máme vylévat celé své srdce, bez ohledu na to, jak je studené, jak je neochotné a kolik špatnosti v něm je.*

- *Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! (Ž 62,9)*

Bůh nás, milé sestry, milí bratři, volá k tomu, abychom před Ním vylili své srdce. Možná je v něm strach, možná je v něm zloba, nebo je v něm vroucí láska ke Kristu – je to jedno! Vylévejte před Ním své srdce. To je součást křesťanské modlitby. To je základ opravdového a upřímného vztahu s Bohem.

C. Dovolává se Božích zaslíbení

Jákob se před Bohem pokořil, porozuměl tomu, kdo je Bůh a kdo je on sám, vylil své srdce, všechn svůj strach před Bohem. A nakonec se dovolává Božích zaslíbení. Podívejte se do 13. verše:

- *Ty jsi přece řekl: „Určitě se postarám o tvé dobro a tvé potomstvo rozmnožím jako mořský písek, jež nelze pro množství sečíst.“ (Gn 32,13)*

Na čem staví Jákob ve své modlitbě? **Ty jsi přece řekl!** Jákob staví na jasném Božím slově. To je biblická modlitba. To je modlitba, která vychází jak z poznání samotného Boha, tak také z poznání Božího slova. Toto je skutečně vzor pro křesťanskou modlitbu, moji milí. Bůh nás volá k tomu, abychom se k Němu takto modlili. Všimněte si, jak spontánní je tato modlitba. Skutečně vychází z hloubi lidského srdce. Vychází z okamžité potřeby, ze strachu, z ohrožení. Co děláte, když takové věci přijdou do vašeho života? Volejte k Pánu! Vylévejte před ním své srdce.

Modlitbu nelze nahromadit. Nejde to nějak se „namodlit“ dopředu, do zásoby. Boží slovo nás volá k vytrvalosti na modlitbách, je potřeba se modlit vytrvale a cíleně, ale nejde to říci si něco jako – teď se budu modlit dvě hodiny a pak se nemusím celý týden modlit. To není modlitba. Takové jednání bude náboženským skutkem, na kterém Bůh nenajde nic, co by se mu líbilo. Modlitba pramení ze vztahu s Bohem. Je to křesťanské dýchání. Zkuste se zhluboka nadechnout a potom zadržet dech. Jak dlouho to vydržíte? Někdo možná minutu, někdo dokonce i dvě. Ti nejlepší na světě to dokážou asi tak šest minut. A to je vše. Nejde se nadechnout na týden dopředu a potom z toho žít. Co tedy vede k Božímu požehnání? Ukázali jsme si Boží ujištění, Boží moudrost, modlitbu k Bohu a před námi je jedna z dalších věcí:

IV. POKOŘENÍ SE (V. 14-24)

Ve své modlitbě se Jákob hluboce pokořil před Bohem, v praktickém jednání se projevuje jeho pokoření se před člověkem. Pokora před Bohem se vždycky bude projevovat také v pokoře v jednání s lidmi. Pokora není

změkčilost ani servilnost. Mojžíš byl nejpokornějším ze všech lidí, a přesto se dokázal velice otevřeně a jasně postavit nejmocnějšímu vládci tehdejší doby – faraonovi. Pokora není zbabělost! Opravdová pokora vyžaduje odvahu. Opravdová pokora vychází z vědomí toho, kdo jsme před Bohem. Jákobovu pokoru před bratrem jsme mohli vidět už v 5. verši. Podobně je to ve verši 19 a výborně je to vystiženo ve verši:

- *A dodejte: ‚Také tvůj otrok Jákob je za námi, neboť řekl: Darem, který jde přede mnou, chci ho usmířit a teprve potom spatřit jeho tvář. Snad mě přijme milostivě.‘ (Gn 32,21)*

Jákob nazývá sám sebe otrokem svého bratra. Je to úplně jiná pozice než před lety, kdy připravil svého bratra o prvorozenectví. Tehdy využil jeho fyzického stavu, hladu, vyčerpanosti, možná dokonce tak trochu pohrdl svým bratrem a za misku čočky od něj koupil prvorozenectví. Nyní říká: „Jsem tvůj otrok.“ A nejenom sám, ale přikazuje svým služebníkům, aby takto mluvili s Ezauem. Bohatý muž, vůdce početné rodiny, zaměstnavatel a pán mnoha lidí, se pokořuje před svým bratrem a vyznává svou vinu. Říká: „Chci usmířit svého bratra a pak ho teprve spatřit.“ Jákob si je vědom své viny a prosí svého bratra o milost. Je tu pokora, dar, prosba o smíření i žádost o slitování! Vydat se na milost člověku je jedna z nejtěžších věcí, které může člověk udělat. I král David, když za ním přišel prorok Gád s tím, aby si vybral jeden ze tří Božích trestů, říká:

- *Je mi velmi úzko. Necht' tedy prosím padneme do rukou Hospodinu, neboť jeho slitování je nesmírné, jen ať nepadnu do rukou lidských. (2S 24,14)*

Jákob se do bratrových rukou zcela dobrovolně vydává. Říká: „Provinil jsem se proti tobě, tady jsem, nalož se mnou milostivě.“ Jákob je tady obrazem Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal do rukou bezbožných lidí, do rukou těch, kdo toužili po Jeho smrti a také ji dokonali. Dobrovolně, pokorně, s odvahou dal sám sebe za nás, abychom my mohli žít. Poslechněte si, jak popsal Pána prorok Izajáš:

- *Byl ... ubit od Boha a pokořen. ...proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme*

uzdraveni. ...jej Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. (Iz 53,4-7)

Pán šel pokorně až na smrt.

- *... sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,7-8)*

Na jedné straně je tedy Jákob v tomto ohledu skutečně předobrazem Božího beránka, Pána Ježíše Krista, který zmařil sám sebe pro nás, ale na druhé straně se Jákob s Pánem Ježíšem Kristem osobně setkává. A to je to největší požehnání, které kdy kdo mohl a může zakusit.

V. ZLOMENÍ (v. 25-33)

Cosi se stalo v průběhu noci a Jákob odvedl svou rodinu přes potok Jabok. Nevíme, co to bylo. Nevíme, proč Jákob v noci vstal a odvedl svou rodinu pryč. Celý ten příběh je skutečně fascinující.

Co mohl Jákob vědět? Co tušil? Věděl, že se setká s Bohem? Věděl, že bude muset zápasit? Tomu muži bylo 97 let! Šlo mu o život? Jsem přesvědčen o tom, že ano. Každé setkání s Bohem je setkáním, které je na hranici života a smrti. Bůh je dárce života, ale Bůh je také ten, kdo život bere. On povolává i odvolává. Setkání s Jeho svatostí a slávou se může stát katastrofou. Kolikrát jen v Písmu, že vyšlehl oheň od Hospodina a zničil ty, kdo proti němu hřešili?

- *Vždyť, náš Bůh je oheň stravující. (Žd 12,29)*

Jákob bude bojovat s Bohem! Jákob bude znovu bojovat o požehnání. Celý Jákobův život byl bojem o požehnání. Ale celý dosavadní Jákobův život byl o tom, jak se on sám chtěl stát sám sobě požehnáním, jak chtěl získat požehnání svým vlastním způsobem, podle svých vlastních představ! Ale požehnání je něco, co přichází od Boha (shůry), k nám na zem, nyní! Jak Bůh žehná? Podívejte se do našeho textu – Boží slovo říká, že Bůh žehná tak, že nás zlomí! Podívejme se nyní na tyto věci z tohoto oddílu:

A. Kdo žehná?

Jákob obdržel požehnání od někoho, kdo s ním zápasil. Ale kdo je ten, s nímž Jákob zápasí? *Kdosi s ním zápasil (v. 25). K – muž s ním zápasil.* Jákob sám vysvětluje svůj zápas jednoduše – zápasil s Bohem (v. 31). Podobné vysvětlení nalezneme také u proroka Ozeáše, který mluví o Jákobovi:

- *Už v mateřském životě úskočně jednal se svým bratrem, ale v mužném věku jako kníže zápasil s Bohem. Jako kníže se utkal s andělem a obstál. (Oz 12,4-5)*

Jákob zápasil s Bohem v podobě anděla. Znovu se nám tady objevuje Hospodinův anděl. To je ten, kdo Jákobovi žehná. Bůh v těle. Kdo je to? Odpověď je celkem jasná – jedná se o jednu z osob Boží trojice. Není to Otec Bůh, protože z Písma víme, že Boha Otce nikdy nikdo neviděl:

- *On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. (1Tm 6,16)*

Není to ani Duch svatý, protože Duch svatý nikdy v Písmu nemá tělo. Je jenom jedna jediná osoba Boží trojice, která se kdy ukázala v těle – a to byl Pán Ježíš Kristus. Když se naplnil stanovený čas, tak se narodil z ženy, vzal na sebe lidské tělo. V době Starého zákona se dával lidem poznat jako Hospodinův anděl. Pán Ježíš Kristus byl tím, s kým zápasil Jákob, byl to On, kdo dal Jákobovi své požehnání, byl to On, kdo neřekl Jákobovi své jméno – Jeho jméno bylo zjeveno lidem mnohem později, prorokem Izajášem. Vidíme, že Kristus je dárce veškerého požehnání. On se setkal s Abrahamem, s Izákem i s Jákobem. On jim dal své požehnání. Mimo Něj není žádné požehnání a opačně – jakékoliv požehnání, všechno požehnání je jen v Něm.

B. Komu Pán žehná?

Kdo to tady zápasí s Bohem? Kdo je to Jákob? Jeho jméno znamená *Istivý!* A byl *Istivý*. Byl *úskočný*. Byl *sobecký*. Chtěl získat požehnání jakýmkoliv způsobem. Stále před něčím utíkal. Nechtěl řešit problémy, bylo pro něj snazší vzít nohy na ramena. Nechal se koupit, když s ním jeho ženy obchodovaly. Byl ochotný ke kompromisu. Nepřipomíná vám někoho?

Jákob byl úplně stejný jako my! Stejný člověk jako vy nebo já! Jákob dostává požehnání!

- *Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. (Lk 19,10)*

My jsme byli ti, kdo zahynuli. Kvůli nám přišel Pán. My jsme byli stejní jako Jákob. Jákob zápasil s Bohem. Jákob vybojoval své požehnání. Jeho jméno bude nyní Izrael – Zápasí Bůh. Od této chvíle to bude označení Božího lidu – Boží lid, to jsou ti, kdo byli vybojováni Kristem. Jákob jako kníže zápasil s lidmi i s Bohem a obstál. Byl to jeho poslední boj o požehnání. Ale zdaleka to nebylo poslední požehnání, které Jákob od Pána dostal. Ale toto požehnání obrátilo jeho život naruby.

C. Jak žehná?

Co je to Boží požehnání? Je to Boží dílo v nás, **skrze** nás a **pro** nás. Viděli jsme, že Boží požehnání je v Kristu. Na Jákobovi to můžeme vidět naprosto dokonale. Podívejte se ještě jednou do našeho textu:

- *Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pusť mě, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ (Gn 32,26-27)*

Představte si tu situaci: Jákob zápasí s Hospodinovým andělem, s Ježíšem Kristem a ten zraňuje kyčelní kloub. Ochromuje ho. Jákob už nemůže pevně stát, a proto drží svého protivníka, doslova na něm visí a volá po požehnání. Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš! Bůh dovedl Jákoba k naprosté a totální závislosti. A to je podstata Božího požehnání. Vede k naprosté závislosti na Kristu. Od Něj všechno požehnání vychází a v Něm všechno požehnání je. Často to znamená, že nás Bůh zasáhne takovým způsobem, který nás velmi zraňuje – Bůh nás zraňuje tak, abychom záviseli jenom na Kristu a nikoliv na vlastních schopnostech, na vlastní síle, na lidech kolem sebe, na církvi a podobně. Jákob byl chromý, už nemohl utíkat, nemohl utéci před svým bratrem Ezauem, nemohl se mu dokonce ani postavit v boji. Stal se naprosto závislým na Boží milosti. A to je to nejlepší

Boží dílo pro nás. Bůh nás činí zlomenými, bezmocnými a zcela závislými na Pánu. Musíme na Něk doslova viset.

- *A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projevuje má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2K 12,7-9)*

To je skutečné požehnání. To je hloubka i tajemství křesťanského života – naprostá závislost na Kristu. Milí křesťané, buďte jako Jákob. Zápaste o požehnání až do konce, vytrvejte v modlitbách, pověste se na Krista, bojujte tak dlouho, dokud se neobjeví světlo nového dne, dokud vám jako jitřenka nevzejde světlo Kristovy slávy.

KLAMAVOST HŘÍCHU

Archibald Brown (1844-1922)

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Hřích má svůj původ ve falešném pohledu na věc. Naši prapůvodní rodiče by nikdy nezhrěšili, kdyby nebyli oklamáni pokušelem. Eva viděla, že zakázané ovoce je překrásné a je dobré k jídlu, tedy chutné a výživné. To byl podvod. Toto ovoce, ať už byla jeho chuť jakákoliv, nikdy nebylo určeno k tomu, aby sytilo. Bylo určeno ke zkoušce, nikoliv k jídlu. Ale tím největším klamem arcisvůdce, jemuž naše pramáti čelila, bylo to, že když to sní, stane se moudřejším a bude znát dobré i zlé, dokonce tak, jako to zná Bůh. Klamavá slova pokušele vedla k tomu, že její mysl o tom byla naprosto přesvědčena. Touha po poznání je přirozená, patří k člověku od stvoření, stejně jako chuť k jídlu. Ale těmto přirozeným sklonům nelze vždycky dopřávat a uspokojovat je, ale je třeba je držet na uzdě rozumu a svědomí. Dobytek je ovládán svými sklony a instinkty. Ale člověk je vázán zákonem a nemůže se jen tak vzepřít povinnostem zákona. Je morální bytostí a může být podroben zkoušce, která ukáže, zda bude poslouchat zákony svého Stvořitele.

Je ohromný rozdíl v tom, jak vypadá hřích po tom, co je dokonán, od toho, jak vypadal před tím. Vášeň nebo touha po uspokojení vytváří falešný prostředek, kterým je neopatrná duše oklamána a dovedena k přestoupení. Poté, co naši prarodiče zhřěšili, „se jim otevřely oči“. Zmocnil se jich do té doby neznámý pocit viny a bylo to jako prohlédnutí – ne krásné, ale odporově deformované. Nevinnost byla pryč. Hanba a zmatek nahradily pokoj a čistotu. Jak nešťastná změna! Provínilý pár nyní velmi jasně prožívá svou strašlivou chybu, své špatné jednání, svůj hanebný stav a svou zkázu. Celé to pokolení je zkažené. Co udělají, až se setkají se svým Stvořitelem při jeho obvyklé návštěvě, která do té doby byla vždy příjemná a poučná?

Poslouchej! Už přichází – jeho hlas je slyšet v zahradě. Ubohých provinilců se zmocňuje hrůza a zděšení. Vina způsobuje, že utíkají před přítomností toho nejlepšího a nejlaskavějšího ze všech otců. Snaží se schovat. Běží na místo v zahradě, kde jsou stromy nejhustější. Ale nemohou se skrýt před očima Vševědoucího. Nemohou uniknout ruce Všemohoucího, natož pak odolat jeho moci.

Hle, když Stvořitel nenalezl člověka, jehož stvořil, na svém místě, zasahuje uši člověka hlasem strašnějším než burácení hromu, takže celou jeho duší zní slova: „Kde jsi?“ Chvějící se pár hříšníků předstupuje před znepokojivě zamračeného a spravedlivého Soudce. A tento zajímavý příběh potřebujeme přenést až do současnosti.

Z onoho prvního přestoupení, jímž do světa vstoupil hřích, si můžeme udělat představu o klamavé podstatě hříchu. Tento první hřích je jakýmsi vzorem pro všechny ostatní hříchy. Vycházejí z něj jako voda z fontány, a všechny jsou otrávené stejným jedem. Ve všech hříších je nějaká návnada – něco zjevně dobrého – očekávání nějakého potěšení nebo zisku z nezákonného požitku. Každý hřích uvádí mysl do klamu. Správné myšlenky a motivy jsou pro onu chvíli zapomenuty nebo překonány. Veškerá pozornost je podobně jako oko fascinovaného ptáka zaměřena na jednu jedinou věc, od které se nemůže odtrhnout. Pokušení vítězí a hřích je dokonán.

Archibald Brown (1844-1922)

Archibald Brown patřil mezi nejbližší přátele Charlese Spurgeona. Ve svých osmnácti letech se stal nejmladším studentem Spurgeonovy Pastor's College. O dva roky později se stal kazatelem baptistického sboru na předměstí východního Londýna, z něhož o pár let později vznikl sbor známý jako East London Tabernacle, v jehož modlitebně bylo 2.500 míst k sezení a byl to druhý největší sbor v Londýně (a dost možná, že i ve světě).

Byl zde kazatelem až do roku 1897. Stal se pastorem Chatsworth Road Baptist Church v jižním Londýně, kde působil deset let a stovky, možná i tisíce lidí byly zasaženy jeho kázáním a díky jeho službě přišly k Pánu. V roce 1907 se stal druhým pastorem v Metropolitan Tabernacle, kde pracoval společně se synem Charlese Spurgeona Thomasem. Když v roce 1908 Thomas odstoupil ze služby, stal se Brown hlavním kazatelem sboru. Své působení zde ukončil v roce 1910 a v roce 1911 odcestoval do Jižní Afriky, kde sloužil v tamních baptistických sborech. Jako jediný kazatel kázal ve všech baptistických sborech v Jižní Africe. Během první světové války byl kazatelem sboru v Kapském městě, po skončení války se vrátil zpět do Anglie, kde v r. 1922 zemřel.